

Võibolla on kuskil säravsinine meri,
mere kaldal kalliskividest teed.
Teede ääres on lossid,
mis säravast kullast...
... lossiaedades lõhnavad roosialleed.

Seal roosides haldjad on pidamas pidu.
Nad kutsuvad: "Tule ja vaata!
ja kae!"
Kuldõunapuid aedades
tuhandeid ridu
heldelt pakkumas ande,
vaid võta ja vae!

Aga mina ei taha!
Ei karda, ei kulda,
ei võõramaa taevast,
kalliskividest teed!
Tahan talla all tunda
pühast pühamat mulda.
Oma ümber näha
kodumetsade keed.

Muheleb maamees

Muheleb maamees, kui kevad on tahe,
parajalt vihma ja päikest täisports.
Kui üht on liiast ja teist jälle vähe,
silms tal mure ja otsmikul korts.

Vili on külvatud, kartul on mullas,
nüüd hingetõmbeks on aega üks sõõm.
Kordaläinud kevade väärtus on kullas,
selles on sügise rikkuse mõõt.

Jaaniöö tuled ja heinatöö higi,
päeval on lagi ja kägu on tumm.
Ärevus vargsi poeb südame ligi,
selles on valminud viljade lumm.

Kombainid on rivis ja mehed on ootel,
algamas lahing nii raske ja karm.
Ununeb kõik, mis on väljaspool põldu:
kodu ja lapsed ja naisegi arm.

Nõnda see maamehe elu käib ringi,
alati kätes ja jalgades rutt.
Tööta ei keegi sul midagi kingi,
paastu või palu - kas tulgu või nutt.
Linnamees kurdab, et päike on palav,
vihm liiga märg on ja tuul puhub ka.
Maamees vaid vannub, ei kurda, ei hala,
hambad on risti ja päästab, mis saab.

Kui argipäev vaatab
mu akendest sisse,
kui tume on taeva lohutu maa -
siis otsima lähen
ma rõõmude radu,
neil sammudes päikese tuppa ma saan.

Sõpradele

Ei ole minu lilled uhked gladioolid
ja karge kalla jätab külmaks mind.
Mu lill- nii tavaline, armas- lihtne
on lõhnav kobar õitsval sirelil.

Mu jaoks on õites sirel nagu elu algus,
kui algab päev, mis rõõme kaasa toob.
Mu jaoks on õites sirel armastus, on valgus,
ta lõhnanektarit ma ahnelt joon.

Mu jaoks on õites sirel mälestused hellad
nii ammu-ammul olnud kooliteest.
Ja pilt, mis praegu meeles isakodust-
- suur puhmas sireleid veranda ees.

Ma olen otsind sirelitest õnne
ja leidnud õisi paljulehiseid.
Ja sirelite õitsemise aegu -
just siis õnn tuli meile kahele.

Kui ükskord mind te hulgas enam pole
ja varjuriigis lõppenud on tee,
siis tulge kevadel ja mälestuseks
mul istutage sirel kalmule!